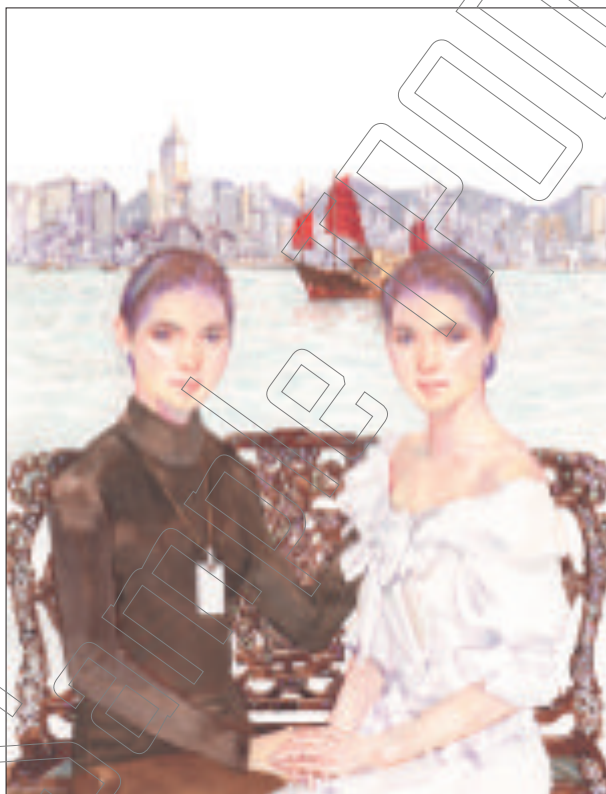

เข็ม แรง แกร่ง รัก

www.puendee.com

นวนิยายไทย

เข้ม แกร่ง รัก • เข้มพลอย

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๖

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, สิงหาคม ๒๕๕๖

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะชนิดิ

ราคา : ๓๒๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
เข้มพลอย.

เข้ม แกร่ง รัก.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๖.
๔๕๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN-978-974-253-381-6

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรกมลวัฒน์

รัชชน ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณยา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุพันธ์ ออมระประดิษฐ์

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘เข้ม แกร่ง รัก’ เป็นงานเขียนที่ให้สาระประโยชน์ในแง่ของ ภาษาและวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของชาวจีนบนเกาะฮ่องกง ‘เข้มพลอย’ อาศัยบุคลิกตัวละครอารมณ์ดีอย่าง ‘อู๋’ (ตัวละครจากเรื่อง ‘บ้านริมทะเลสาบ’) บอกผ่านเรื่องรัก-เศร้า เคล้าละทุกข์-สุข ในรูปจดหมายถึง ‘คุณย่า’ มายังผู้อ่าน โดยให้ความรู้ด้านประเพณีจีน ความรู้ด้านภาษา광ตุ้งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งปรัชญาสุภาษิตตามแนวคิดจีนแทรกปนไปตลอดเรื่อง

ผู้อ่านหลายท่านคงยังจำรายละเอียดของเบเกอรี่ชนิดต่างๆ และขนม-อบหลากหลายที่ส่งกลิ่นหอมใน ‘ร้านหิวมม’ ได้ดี นั่นทำให้เราได้รับคุณค่าความรู้ จากประสบการณ์ตรงของผู้เขียน พร้อมด้วยเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย ผสานผสม ด้วยกลวิธีสร้างพล็อต แล้วเกลี่ยให้กลมกลืนกับบุคลิกตัวละคร จนกลายเป็นความพิเศษที่ทำให้ขยายความน่าสนใจมากขึ้น

ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ประกอบการเลือกใช้อย่างพอเหมาะนี้ ส่งให้นวนิยายอีกเรื่องหนึ่งของผู้เขียนคือเรื่อง ‘โถงสี่เทา’ ได้รับรางวัลดีเด่นถึง ๒ รางวัลในปีเดียวกัน

จึงหวังว่าผู้อ่านจะรู้จักชาวจีน광ตุ้งในหลายๆ มุม รู้จักสถานที่ต่างๆ บนเกาะฮ่องกงเพิ่มขึ้น และค้นพบความเพลิดเพลินได้พอสมควร จาก ‘เข้ม แกร่ง รัก’ เล่มนี้

จากผู้เขียน

เข้มพลอย

นี่ก็อยู่นานแล้วว่าจะเขียนถึงสิ่งละอันพันละน้อย และเรื่องสนุกของคน กวางตุ้งเอาไว้ในนวนิยาย เหลียวไปเหลียวมานึกถึง 'อู๋' จาก เรื่อง 'บ้านริม-ทะเลสาบ' ขึ้นมาได้ เพราะอู๋น่าจะเป็นคนไทยที่สนุกกับความแปลกประหลาดของคนฮ่องกงได้ดี จึงขอส่งความสุขให้ผู้อ่านด้วยสาระเชิงวัฒนธรรมและท่องเที่ยว ด้วยนวนิยายเรื่อง 'เข้ม แกร่ง รัก' ซึ่งเป็นงานเขียนเรื่องหนึ่งที่ เข้ม-พลอย เขียนไปหัวเราะไป เพราะคำพฤติกรรมของตัวละคร ขอให้อ่านสนุกกับฮ่องกงและเรื่องราวบนเกาะแห่งนี้ นะคะ

เข้บ แรง แกรง รัก

เข้บพลอย

Sample Text

SAMPLE TYPE

‘บ้านริมทะเลสาบ’ หลังจากนั้น ยังคงตั้งสงบขานวลตรงชายน้ำผืนกว้าง ลมสดชื่นยามเช้ามีดกกำลังพัดเอื่อย ปลูกไล่ความงัวเงียของผืนน้ำเรียบ จนเริ่มกระเพื่อมไหวเป็นระลอกน้อยๆ พายยังไม่สว่างแจ้งนัก เสียงนกสวนใน หมู่บ้านหลากหลายชนิด ส่งเสียงเป็นกำลังใจ ให้กับลูกบ้านที่มัววังออกกำลังกาย แล้ว

เสียงคุยกันเฮฮาเช่นทุกวันจากกลุ่มนักวิ่ง-นักเดิน ดังลอดเข้าไปในครัว กว้างสีอิฐ ที่ซึ่งสตรีสูงวัยกำลังเสียบกระดิกน้ำร้อนไฟฟ้า เตรียมพร้อมสำหรับ กาแฟมือเช้าของทุกคนในครอบครัว ประกอบด้วยลูกชาย ลูกสะใภ้และหลาน สาวโสดสองคน จากนั้นจึงล้างจานที่ค้างบนโต๊ะ อันเป็นผลงานของหลานสาว คนโตตั้งแต่เมื่อคืน พลังกำลังคิดอยู่ว่า จะเอาอะไรออกมาจากตู้เย็น เพื่อแยก เยื้องเป็นอาหารเช้า เพราะมีทั้งอาหารเย็นที่เหลือ อาหารสำเร็จรูปที่หลานสาว ชอบซื้อม่ายๆ เอาไว้ในตู้เย็น และยังมีของสดอีกหลายชนิด ที่ต่างคนต่างขน ซื้อมาตุนไว้ ตามประสาคนอยู่บ้านจัดสรรชานเมือง

สมองยังไม่ทันจะได้คำตอบ เสียงออกหน้าบ้านปลิ้นดั่งขึ้นอย่างเกรงใจ สองครั้ง

คุณย่าเหลือบมองดูนาฬิกาที่กึ่งข้างฝาในครัว เห็นว่าเป็นเวลาห้านาฬิกา สามสิบห้านาทีเท่านั้นเอง พอเห็นเวลาจึงต้องทำปากขมขมขมบ ค่อยๆ จะ สวดมนต์แต่ฟังได้ยินว่า

“ไต่บ้า!!”

รีบเห็ดมือจนแห้ง ค่อยเดินชะโงกมองผ่านหน้าต่างห้องครัว ไปที่ประตู เหล็กหน้าบ้าน มองแล้วยังนึกไม่ออกอยู่ดีว่าใครมาหา เพราะรถที่จอดอยู่ริม รั้วนั้นไม่คุ้นตาเอาเลย เป็นรถเก๋งสีทราโยอันใหม่เอี่ยมจนเงวับ ทำทางน้ำยา เคลือบยังไม่ได้ล้างออกด้วยซ้ำ แต่คนมาขึ้นเกาะรั้วนั้นรู้สึกคุ้นๆ ตาอยู่บ้าง เป็น

ชายหนุ่มร่างสูงอย่างที่เราเรียกกันว่าหุ่นดี พอเป็นพระเอกหนังได้ ไว้ผมสั้นเรียบ ร้อยตามสมัยนิยม แต่หน้าตายังเห็นกันไม่ชัด

สตรีร่างเล็กไม่รอช้า รีบเดินเข้มนตาออกไปเพื่อถามไถ่ ทันใด มีเสียง คุ้นหูกมากตะโกนข้ามรั้วเข้ามา

“อู๋ คุณย่าครับ สวัสดิ์ กู๊ดมอร์นิง ฮาวอาร์ยู ไม่ได้เจอกันนานแล้ว ลองโทรโมโนซี สบายดีหรือครับ”

สิ้นเสียงนั้นคุณย่าตบอผางร้องออกมาดังๆว่า

“พ่ออู๋ พ่ออู๋รึนั่น ตายจริง ยานี้กว่าใคร!!”

แล้วสาวเท่าไรๆ จนเกือบเป็นวงไปทีประตูใหญ่ เสียงแบกยามเข้าร้องห้ามว่า

“สโลว์บัตชัวร์คุณย่า ซ้ำ ซ้ำ อย่าวิ่งซีครับ เดี่ยวหกล้มไปอู๋จะเสียใจ ว่ามาทำให้คุณย่าไม่สบาย ผมยืนรอได้สบายมาก คุณย่ากำลังหุงหาอาหารอะไร อยู่หรือเปล่านั้นครับ”

ประโยคตอนท้ายมีสุ้มเสียงเต็มไปด้วยความหวัง สตรีสูงวัยหัวเราะก๊ิก

“แหม ตาอู๋ เรานี้หายหน้าไปหลายปีไม่มีเปลี่ยนแปลงนะ เป็นไงล่ะไป ออสเตรเลีย”

“อ๊อ เรื่องยาวครับ เปิดประตูเข้าไปนั่งคุยกันดีกว่า ท่องร้องแล้ว”

พอคุณย่าไขกุญแจประตูหน้าบ้าน มือแข็งแรงรีบช่วยดันเหล็กโปรงนั้น ออกห่างจากกัน หน้าหล่อเหลาคมเข้มยกมือไหว้วามๆ ที่ป่าสตรีร่างเล็กอย่าง นอบน้อม น้ำใสรินตาขึ้นมาทั้งสองคน เสียงย่าเครือเล็กน้อยเมื่อรับไหว้และ กล่าวว้า

“ไหว้พระเถอะพ่ออู๋ พ่อคุณ ย่าคิดถึงเหลือเกินไม่ได้เจอกันเสียนาน คุณพระคุณเจ้าคุ้มครองให้กลับมาครบสามสิบสอง”

ชายหนุ่มรีบหันตัวกลับไปช่วยเจ้าของบ้านปิดประตูใหญ่ที่รีให้เรียบร้อย ก่อนจะพากันเดินเข้าไปในตัวบ้านด้วยความคุ้นชิน

* * *

บ้านริมทะเลสาบกับความหลังมากมาย ทั้งกับคุณย่า หลานสาวคน

สุดท้องและเจ้าของโครงการหมู่บ้าน ไม่น่าเชื่อว่าวันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนติดปีก ชีวิตคล้ายเพียงคลิกปุ่มแล้ววิ่งผ่านไปจริงๆ ภายในบ้านดูเปลี่ยนแปลงไปมากกับเครื่องเรือนที่เพิ่มขึ้นตามความจำเป็น แล้วยังกองหนังสือพิมพ์และนิตยสาร ที่เริ่มหนาแน่นขึ้นตามโต๊ะตู้และชั้นที่เคี้ยวว่างโล่ง สุดท้ายคือต้นไม้ที่เติบโตจนสูงใหญ่ให้ความร่มครึ้ม จากที่ใครคนหนึ่งเคยบ่นว่า

“ต้นไม้ค่อยไป ต้องไปขนมมาลงอีกจะได้บังแดด”

วันนี้ ร่มเงาของไม้เหล่านั้นครอบคลุมไปทั้งตัวบ้านจนชั้นเย็น แผ่นซีเมนต์มีคราบเขียวของพืชชั้นต่ำจับแน่น ดูคล้ายว่าน่าจะสิ้น ดอกสีขาวเล็กๆ ของต้นโมกที่ยืนเรียงเป็นทิวแถวเฝ้ารั้วหลังบ้าน กระจายกลิ่นหอมไปทั่วรั้วนอก ซึ่งเป็นดินแดนที่เกิดขึ้นเพื่อต่อต้านการรุกรานของ ‘โรงทาน’ บ้านติดกัน อู๋ยิ้มแล้วมองไปยังที่มาจากกลิ่น เห็นพวงสีขาวบานยับเต็มยอดไม้เสมอรั้ว เพราะเป็นส่วนที่รับแดดแรงไปเต็มๆ ตลอดวัน ลมยามเช้าพัดหยอกเอนจนดอกพวกนั้นไหวตุ้ตตุ้ตนำเอ็นดู

คุณยายยังแข็งแรงกระฉับกระเฉงและอารมณ์ดีเช่นเคย หม่อมที่เคยเข้าออกออกใน จนคล้ายว่านี่เป็นบ้านตัวเอง เดินตามเข้ามาที่ ‘ครัวใน’ อย่างกันเอง แล้วลงมือหยิบจับจัดเก็บข้าวของด้วยความเคยมือ

“มา พ่ออู๋ กาแฟคนละถ้วยก่อนเลยนะ เมื่อวานแม่ใจเค้าซื้อเค้กมะตูมมาไว้หลายชิ้น พายเนอบดก็มี เรามาจัดการกันให้เรียบร้อยเสียดีกว่า”

“ແหม ออกเกรงใจครับคุณย่า ความจริงผมชอบทุกอย่างที่เอ่ยมานั้นนะครับ แต่แบบว่า โจมินคิดถึงข้าวต้มไข่เค็มกับเกี่ยมฉ่ายนะ”

สตรีร่างเล็กที่กำลังเปิดตู้เย็นหยิบขนมออกมาชะงักมือ หันมาร้องว่า

“นั่นซีพ่ออู๋ คนเพิ่งกลับจากเมืองนอกคงคิดถึงอาหารพื้น ๆ ของเรานะไม่เป็นไร เอาเจ้าเค้กกับพายนี่เป็นอาหารเรียกน้ำย่อยกินกับกาแฟไปก่อนแล้วกัน ยังไม่ได้ต้มข้าวเลย”

“โห คุณย่า จะกินกันเอิกเกริกขนาดนั้นเลยหรือครับ เกรงใจเปล่าๆ”

“อู๋ พ่ออู๋ล่ะก็” ย่าก้อนให้วงใหญ่มาก “ทำเป็นเกรงอกเกรงใจ แต่

เห็นกินยังกะคนตายอดตายอยากทุกที อย่าทำพูดมากเลย มาลำเลียงอุปกรณ์การกินไปตั้งโต๊ะเถอะยะ”

เสียงหัวเราะลั่นจากหนุ่มหล่อ

“แหม มาเจอสำนวนคุณย่าแบบนี้ค่อยสบายหูหน่อย คิดถึงจังเลย อยู่ที่นี่ไม่มีใครพูดอะไรแบบนี้ให้ได้ยินเลย”

“แน่ละซี คำพูดภาษาอังกฤษกันนี่ยะ”

เสียงประสานของความสุขที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเป็นเสียงเอก เสียงถ้อยกาแฟและล้อมสเดนเลสกระทบกันกรังกรังเป็นเสียงสอดประสาน รับกับเสียงพื้นหลังของนกร้องและใบไม้ไหวอยู่ด้านนอก กลิ่นกาแฟหอมฉุยตลบครวขณะหม้อข้าวต้มกำลังเดือดพลุ่ง กลิ่นหอมละม้ายใบเตยอ่อนๆ แซงกับกลิ่นเครื่องต้ม

“โง่ซะพ่ออู๋ มีสะใภ้แหม่มมาไหว้ยาหรือเปล่า”

คุณย่าหาโอกาสยิงคำถามที่สนใจใคร่รู้เป็นที่สุดจนได้ เมื่อกาแฟและขนมเข้าไปตุนอยู่ในกระเพาะได้ครั้งหนึ่งแล้ว แม้จะทำเสียงเหมือนถามไปนั้นๆ แต่กำลังคอยฟังคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

“ไม่มีทางครับคุณย่า ผมเป็นพวกรักชาติเต็มขั้น ยังไงต้องรักษาสายเลือดบริสุทธิ์ของความเป็นไทยไว้อย่างที่สุด ลูกผมจะได้มีเพดดิกรีสูง”

“ขนาดนั้นเชียวพ่ออู๋” ย่าทำเสียงไม่ค่อยเชื่อถือ อีกฝ่ายจึงหัวเราะเบาๆ

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับคุณย่า ทุกวันนี้เราเป็นพลเมืองโลกแล้ว จะมาแบ่งเป็นไทยจีน อินเดีย หรือฝรั่งเศสเคเซียนได้ยังไงจริงไหมครับ ความจริงผมยังไม่เจอคนถูกใจต่างหากครับ ที่ออสเตรเลียเต็มไปด้วยเด็กไทยจีน เกาหลีญี่ปุ่น แถมฉวนกับเขมรที่มีสตางค์ก็เยอะไปหมด ใฝ่ผมนะเวลาคิดจะชอบคนต่างชาติ ใหลัวจะร่วนวายแบบใหลูคุณหินของน้องเจนนีทุกที เลยคิดว่าจะมาตายเอาเมืองไทยนี้แหละ”

“ฮือ พ่ออู๋อาจคิดมากไปก็ได้เนะ ดูอย่างแม่เมย์พี่สะใภ้พ่อกินยาขี้ต๊อดออก เออ ฐู๋ใหม่” ย่าลดระดับเสียงลง เพราะรู้สึกว่าการที่กำลังจะคุยให้ฟังเป็นอะไรที่ไม่ควรแพร่พรายออกไป “ตอนนี้ที่บ้านพ่อกินเค้ากำลังมีเรื่องมีราว

กับบ้านคุณนายผุดผ่องอยู่ เห็นว่าฟ้องร้องกันสุดสุดไปเลย นี่ย่าไม่ได้พูดเองนะ แม่เจนนีกับพ่อหินเขามาเล่าให้ฟัง”

หน้าเข้มขมวดคิ้วขึ้นมาเล็กน้อย ใจคอไม่ดีเมื่อถามว่า

“เรื่องเกี่ยวกับคุณแดงหรือเปล่าครับ”

“มันก็ถ้า ๆ กิ่ง ๆ กันอยู่นะ”

“น่าเสียดายนะครับ แล้วคราวนี้คุณแดงเขามีเรื่องกับคุณอิฐหรือไอ้คุณ หินล่ะครับ ลูกคนรวยเอาแต่ใจตัวแล้วทำให้คนอื่นเดือดร้อนนี่ผมไม่ชอบเลย”

“แล้วกัน พ่ออุ้กคิดว่าเรื่องอะไรล่ะ”

“แล้วเรื่องอะไรล่ะครับ” อุ้กทำหน้าเหลือ

“เรื่องขายบริษัทอะ”

หนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามกันถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วตักเค้กเข้าปากคำโตอย่างสบายใจ

“แหม ไอ้ผมนี่กว่าเรื่องผัว ๆ เมีย ๆ เรื่องบริษัทมันเป็นไงล่ะครับ เห็นว่าขายกันให้ทางบริษัทพัฒนาแลนด์แล้วนี่ครับ อะไร ๆ น่าจะลงตัวไปแล้ว”

“ไม่ยุ่งงั้นนะซี คุณนายผุดผ่องนี่ ตอนมีเรื่องเชอริบขายยกโครงการไปให้กับนายทรงชัย แต่พ่อตั้งสติได้ ทั้งลูกสาวกับสามีบอกว่าจะเอากลับมาทำเอง เลยแต่งทนายไปฟ้องกันนู่นนี่จนทุกวันนี้ เพราะต่างอ้างว่าตัวเองได้ลงทุนกันคนละหลายร้อยล้านบาท ความเสียหายไม่เพียงเรื่องเงินทุน แต่ยังเกี่ยวพันกันถึงชื่อเสียงของบริษัท อู๊ย คนรวยเขาคิดหุยมหิมนะพ่ออุ้ก ตอนนี่เลยกลายเป็นมองหน้ากันไม่ติดทีเดียว”

คนฟังนั่งไปอย่างใช้ความคิด แต่คุณย่าไม่ปล่อยให้คิดนาน รีบลุกขึ้นบอกว่า

“ข้าวต้มเรียบริวยแล้วพ่ออุ้ก ผักกระป๋องโน่นแฉะเอามาเปิดเลย ไข่เค็มอยู่ในตู้เย็น จัดการกันเลย เออ หมูหย็องก็มีนะ เอามั้ย”

“อย่าถามครับ อย่าถาม บอกมาว่าอยู่ที่ไหนดีกว่า”

เสียงหัวเราะกันเฮฮา อาหารเช้าตัวจริงถูกลำเลียงมาตั้งบนโต๊ะเล็กในครัว คนที่เพิ่งกลับมาเมืองไทยกินข้าวต้มอย่างเอร็ดอร่อยเข้าไปหลายถ้วย

หลังจากคุยกันสารพัดเรื่องชายหนุ่มค่อยถามขึ้นว่า

“แล้วคุณย่ามีหลานหรือยังล่ะครับ”

“ยัง” คนตอบทำเสียงสูงเจือด้วยความขัดข้องไม่ได้อย่างไร “อู๋ คนสมัยนี้นะจะมีลูกต้องคิดแล้วคิดอีก คิดชะละเอียดิบ พ่อหिनกับแม่เจนนีเลยเอากะเขาเหมือนกัน แต่งงานกันมาจะจนปานนี้แล้วยังไม่ยอมมีลูก กลัวลูกลำบากไม่มีใครเลี้ยง เพราะตัวเองยังมีงานทำอยู่พะเรือเกวียน กลัวจะมีเงินไม่พอเลี้ยงลูก กลัวยังโง่งมกลัวยังงี่ เตียวว่าเสียค่ายวิชาความรู้ที่เรียนมา ยังไม่ได้ใช้เลยต้องมานั่งเลี้ยงลูกซะแล้ว วันดีคืนดีเกิดข้าอะไรขึ้นมาไม่รู้ กลัวว่า...”

คุณย่าชะงักคำพูดไว้เท่านั้นจนอู๋ต้องชักด้วยความอยากรู้เป็นที่สุดแล้ว

“อะไรครับคุณย่า”

“กลัวมนุษย์ต่างดาวบุกโลกนะซี เตียวลูกจะลำบาก”

อู๋หัวเราะก๊าก แคคนพูดทำหน้าที่จริงจัง

“อย่าทำหัวเราะไปพ้ออู๋ คนทุกวันนี้ насоสาร เพราะถูกสื่อครอบงำจนสติสตั้งไม่ค่อยจะอยู่กับเนื้อกับตัว ปัญญาเสยพลอยหดหายไปด้วย บางคนเป็นถึงนักวิชาการยังบ้าๆ บอๆ เต็นไปตามสื่อ นี่แม่เจนกับพ่อหिनมาเปรยว่าโลกกำลังตกอยู่ในอันตราย มันเกิดวิฤตติมากมาย ถ้ามีลูกเป็นห่วงกลัวลำบากสารพัด อาจเกิดอุกกาบาตชนโลก อาจมีมนุษย์ต่างดาวมาบุกโลกอาจมีภัยธรรมชาติ โอ๊ย ย่าจะบ้าตาย สมัยยานะนะ เรื่องลูกมันเรื่องธรรมชาติแท้ๆ เสียว”

“เอาเถอะครับ ดีกว่าแต่งได้หกเดือนมีหลานนะครับ”

คุณย่าค้อนตาแทบหลุด แล้วถามต่อ

“เออ แล้วพ้ออู๋จะไปทำงานการอะไรที่ไหนล่ะ”

“สบายมากครับคุณย่า บ้านเมืองเราเจริญใหญ่แล้ว รัฐบาลกำลังจะให้โอกาสทุกคนเป็นเจ้าของกิจการ ฉะนั้น ผมคงไม่กลัวว่าจะไม่มีงานทำ เพราะเค้าแก่จะเต็มบ้านเต็มเมือง เรามันพวกไวต์คออลาร์กินเงินเดือนไปวันๆ ได้อาศัยตามน้ำเขาไปซีครับ”

“แหม ไอ้ยานี้กว่าพ่อจะไปเป็นเจ้าแก่”

หนุ่มที่อายุไม่น้อยแล้วทำคายน

“อย่าเลยครับคุณย่า คนเรานั้นมีความถนัดไม่เหมือนกัน ไอ้ผมรู้ตัวว่า คงไม่สามารถเป็นเจ้าแก่เด็ดๆ เพราะยังบริหารจัดการอะไรกับตัวเองไม่ค่อยได้ เรื่องเท่าไร แล้วจะไปกำกับกิจการอะไรได้ล่ะครับ”

“ดีแล้วละ แล้วยังไม่มีแฟนเลยอะ” ย่าเลียบๆ เคียงๆ ลามย้ำอีกครั้ง

“แอบโซลุตี้ครับคุณย่า หัวใจยังไม่มีเจ้าของแน่นอน”

“อายุปาเข้าไปหลายแล้วนี่เรานะ”

“ครับผม อายุมากแต่เงินน้อยมันก็ไร้ประโยชน์ครับคุณย่า โลกยุคทุนนิยมใครจะมามองผู้ผู้ยากไร้แต่ใจเป็นแม่น้”

“อ้าว นี่เขาว่าไม่รู้จักปรับตัว เธออย่าไปมองผู้หญิงที่เขารักเงินสิ พ่อผู้ ต้องมองคนที่เขาต้องการความรัก ความอบอุ่นและความจริงใจจากเราต่างหาก”

คนฟังทำตาโต

“โห คุณย่าครับ ไอ้สามประการที่ว่ามานั้นผมมีจนล้นเชียว แต่ผู้หญิง นะ ถึงเขาจะไม่เห็นเงินเป็นใหญ่ แต่ยังไงชะชีวิตครอบครัวก็ต้องมีเงินนะครับ”

“วู้ย ค่อยเป็นค่อยไปซีพ่อกุณ ไม่งั้นโบราณเขาจะว่าฝั้วหาบเม็ยคอน ช่วยกันก่อร่างสร้างตัววี”

“ยุคนี้คงไม่มีผู้หญิงคนไหนเขาอยากก่อร่างสร้างตัวกับผู้ชายจนๆ หรือครับ แหม คุณย่าไม่รู้อะไร เดียวนี้แม่แต่จะสร้างตึกสร้างบ้านเขายังใช้พื้นที่ ผันังสำเร็จรูปกันแล้วครับ”

“เฮาน่า พ่อเองไม่ใช่คนเชียวใจอะไรนี่ ฐานะพอมิ ความรู้ไม่เขาเข้า มาตรฐานชวชไทย แถมหน้าตาหล่อเหลาออกอย่างนี้ ถ้าไม่ไปสะดูดรักกับ ลูกสาวมหาเศรษฐีติดอันดับโลก คงพอมิหวังอยู่หรือจนะย้าว่า”

๒

หลังกราบเยี่ยมจนอิมข้าวต้มจากบ้านคุณย่า และมีโอกาสทักทายสมาชิกคนอื่นๆ ในบ้านนั้นพอให้หายคิดถึงกันแล้ว ช่วงสายอุริบโทรศัพท์หาเพื่อนร่วมสถาบันทันที เพื่อถามไถ่เรื่องงานทำ

“ไอ้ฮู้ นายมาได้จังหวะดีจริง ๆ พี่ปุ่น...จำพี่ปุ่นได้ไหม พี่เค้ากำลังหาคนไปทำงานด้วยพอดี”

“งานตกแต่งภายในนะเว้ย” อุริบยิ้มเพราะรู้เช่นเห็นชาติเพื่อนเรื่องชอบอากันแรงๆ

“แน่นอนวะ นายรีบมาเลยนะจะได้คุยกันยกเดียวจอดไปเลย”

“ที่ไหน เมื่อไหร่”

เสียงเพื่อนนัดมาอย่างว่องไวแบบไม่ต้องคิดให้เนิ่นนาน

คำนี้ อุ้จึงมีกิจธุระมาเดินเล่นไปตามถนนสายแสงสี หลายปีที่จากไปเรียนต่อต่างประเทศ หากเป็นคนอื่น อาจจะหาโอกาสกลับเมืองไทยสักหนสองหน แต่เขาไม่ต้องการหัดเปลี่ยนกับเรื่องนี้ จึงใช้เวลาอยู่ออสเตรเลีย เพื่อท่องเที่ยวและดูงานแบบม่วนเดียวไปเลย เมื่อกลับเมืองไทยอีกครั้ง จึงออกตี้นๆ กับตึกใหม่ที่แข่งกันแข่งไปหงสวรรค์ รถไฟฟ้าที่ยาวขึ้นมาหน่อย และศูนย์การค้าที่บ้านเป็นเห็ดหน้าฝน

จะว่าไป การจากเมืองไทยไปพักใหญ่ ส่งให้อุ้มมองกลับมาในบ้านเมืองด้วยสายตาว่างชาวต่างประเทศอยู่บ้าง จึงออกจะรู้สึกที่เมืองไทยนั้นเจริญเติบโตได้ดีในด้านหาเงิน เช่น คอนโดฯ ใหม่ ๆ สวย ๆ รูปทรงสุดเรียดจนไม่เป็นสองรองใคร หรือห้างที่แพร่ระบาดอย่างรวดเร็วเต็มเมือง แต่พื้นฐานของการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีคุณภาพนั้นแทบจะไม่พัฒนาไปเลย หรือพัฒนาไปได้ช้ามากไม่ทันกับจำนวนพลเมือง ทั้งการเดินทางระบบราง สวนที่เป็นปอดของคนเมือง พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ ตลอดจนศูนย์หรือลานกิจกรรมสำหรับเยาวชน

พอนึกถึงว่าจะเข้าสลิ้ม อุ้ตกลงใจใช้บริการรถไฟไฟฟ้าแทนการขับรถส่วนตัว
ค่าคีนในกรุงเทพฯฯ เต็มไปด้วยแสงสีและแผงลอยขายอาหารกับเสื้อผ้า ซึ่ง
ระเกะระกะลันจากทางเท้าลงมาบนถนนใหญ่ รถยนต์สามเลนต้องเบียดกันตัว
ลึบ เนื่องจากทางวิ่งหายไปหนึ่งถึงสองเลนแล้วแต่ช่วง หากช่วงไหนแผงลอย
ต้องการเนื้อที่มาล้างจาน ถนนช่วงนั้นจะเจอเอาทะเลมะม่วงและหามตั้งใหญ่ เบียด
ไปมากกว่าหนึ่งเลนรถวิ่ง แต่ถ้าเป็นแผงขายเสื้อผ้าจะค้อยยังชั่วหน่อย เพราะ
ไม่มีความจำเป็นถึงขนาดต้องซักผ้าตากผ้าประกอบกรค้าขาย

ชายหนุ่มมองแล้วได้แต่ถอนใจกับเมืองแถวคานแห่งนี้ เพราะดูเหมือนมัน
คือเมืองของคนมักง่ายเสียมากกว่า ยิ่งตอนนี้มีชาวต่างประเทศจากประเทศที่
ด้อยพัฒนามากว่าประเทศไทย เข้ามาอาศัยจนแน่นกรุงเทพฯฯ เมืองแห่งนี้เลยยิ่ง
สกปรกรกรุงรังลงอย่างมาก ส่วนคนไทยเองเมื่อพบเข้ากับนิสัยซุ่ยๆ ของคน
ชาติอื่น เลยเกิดสบายใจว่า เออ พออยู่กันได้ ที่น่าขันคือ ขณะเดินอยู่บน
ถนนสายต่างๆ ในกรุงเทพฯฯ อุ้คิดว่าตนเองเจอคนต่างชาติจำพวก ฝรั่งเศส
จีนและอาเซียน มากกว่าคนไทยหรือคนไทยเชื้อสายจีนเสียอีก

* * *

จุดนัดพบคีนนี้คือโรงแรมระดับนักธุรกิจที่เรียกกันว่า Business Hotel
แต่การตกแต่งและการต้อนรับ โ้ก้ก่าโรงแรมระดับเดียวกันในต่างประเทศมาก
นัก อุ้ก็ไม่ได้ว่าเดี๋ยวนี้อ่านผู้จะมีรสนิยมนเลศวิไลปานนี้ เพราะห้องอาหาร
ดังก่าวสร้างบรรยากาศหุระยับ วับแวมด้วยแสงเทียน เพื่อเพิ่มกลิ่นอาย
แบบเมดิเตอร์เรเนียนอันเป็นจุดขาย มองจากผนังกระจกบานใหญ่สองด้าน
เห็นถนนสลิ้มทั้งสายยาว พรรคพวกหกคนนั่งรออยู่ก่อนแล้วพร้อมอาหารและ
ไวน์ ผู้มาใหม่ยกมือไหว้รุ่นพี่แล้วทักเพื่อน ในขณะที่มีรุ่นน้องอีกสองคนยก
มือไหว้เขา

พี่ปุ่นเป็นรุ่นพี่เขาถึงสิบปี ความที่พี่เขาเป็นชายร่างใหญ่ผิวคล้ำและศิริยะ
เริ่มเถิก จึงดูมีฐานะออกไปทางเจ้าพ่ออะไรสักคน มากกว่าจะเป็นเจ้าของบริษัท
สถาปนิกที่มีชื่อเสียง

“เดี๋ยวนี้นั่งร้านแบบนี้เชียว” อุ้กระซิบถามเพื่อน

“โน่น พี่ปุ่นเขาชวน ถ้ากินกันเองก็ริมถนนเหมือนเดิม” เพื่อนบู้ปากไปทางผนังกระจกกว้าง “ระยะนี้พี่เค้ารวยหุ่นเลยชวนมานั่งคุยที่นี่ ถือเสียว่าต้อนรับเอ็งแล้วกัน”

อู่ฟังแล้วได้แต่ยิ้ม เพราะไม่เข้าใจเรื่องหุ่นมากไปกว่าว่า เจ้าสิ่งนั้นบางที่สามารถบินดลให้คนรวยและจนได้ในชั่วข้ามคืน

ทันทีที่นั่งลง เขาเริ่มสำรวจอุปกรณ์เครื่องใช้บนโต๊ะอาหารด้วยความที่งุนงง เพราะล้วนแต่เป็นสินค้าซึ่งได้รับการออกแบบให้ทันสมัยในแนวฟิวชัน เช่น จานที่เอียงลาดไม่เสมอกัน แก้วน้ำที่คล้ายว่าปากจะเบี้ยว ตลอดจนช้อนส้อมทรงเก๋ ที่ไม่ได้มีส่วนโค้งงออย่างปกติทั่วไป สถาปนิกหนุ่มมองแล้วอดชื่นชมความกล้าหาญของนักออกแบบผลิตภัณฑ์ไม่ได้

ยังมีอีกเรื่องที่น่าสนใจสำหรับเขา นั่นคือการออกแบบแสงภายในห้องอาหาร การจัดแสงในนี้ให้ความรู้สึกอบอุ่น และสามารถแยกความเป็นสัดส่วนของแต่ละมุมได้อย่างดี โดยไม่ต้องกั้นห้องให้รุงรัง เห็นแล้วอู่ให้หนักใจว่า การออกแบบทุกวันนี้ไม่หม้ออีกต่อไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบด้านไหน เพราะนักออกแบบรุ่นใหม่ใจกล้าและชอบงานท้าทาย ส่วนลูกค้าผู้ว่าจ้างมีความใจถึงพอกัน ยังผลให้งานทางด้านสถาปัตยกรรมและตกแต่งภายในทุกวันนี้ ต้องเชือดเฉือนกันสุดฤทธิ์เพื่อฝากฝีมือ โดยเฉพาะงานออกแบบและตกแต่งโรงแรม ที่ต่างพากันทุ่มทุนมหาศาลเพื่ออวดภาพลักษณ์กันสุดเหวี่ยง

เสียงพี่ปุ่นดังขึ้นขัดจังหวะการค้นหาของอู่

“ข้ามีงานให้เอ็งทำแล้วอ้ออู่ เป็นงานบุติกโฮเต็ลขนาดแปดสิบแปดห้อง ต้องการบรรยากาศแบบเซียงไฮ้เพราะเจ้าของเป็นคนจีน คนมิกะดังค์นะเอ็ง เป็นนักธุรกิจข้ามชาติและนักการเมืองด้วย เขามาหาเราเพราะมีคนแนะนำว่างานเราดี เอ็งว่าไง”

หนุ่มหน้าหล่อยิ้มกว้าง

“ก็โอเคซีครับพี่ปุ่น แล้วจะให้ทำอะไรบ้างล่ะ”

“จับฉ่าย!!”

“อะไรมันจะมาง่ายแบบนั้นครับพี่ ถึงโรงแรมเล็ก ๆ แต่ต้องมีคนช่วยกันดู”

อุ๊รับทักท้วง

“เออ คนช่วยนะมี แต่เอ็งต้องคุมให้อยู่หมัดทั้งทีวนั้นแหละ เพราะจะมีเอ็งเป็นคนไทยคนเดียวไปเป็นหูเป็นตาให้บริษัทเรา ข้าถึงว่ามันเป็นงานจับ-ฉ่าย”

“อินเตอร์ขนาดมีคนไทยคนเดียวเขียวหรือพี่ แล้วเซ้งงานอยู่ที่ไหนล่ะครับ”

“ฮ่องกง!!”

“ฮ่องกง!!”

“เออ นั่นแหละ ฮ่องกง สงสัยอะไร” พี่ปูนย้อน

“แล้วจะคุยกันยังไงล่ะพี่ ภาษาจีนไม่กระดิกหูสักคำ”

“เขาพูดภาษาอังกฤษได้หรือเอ็ง อย่าตื่นไปหน่อยเลย บอกแล้วว่าเจ้าของเขาเป็นมหาเศรษฐีติดอันดับนิตยสารทางการเงิน ไม่ใช่อาแป๊ะอาซิ้มนี้หว่า เขาพูดภาษาได้เยอะแยะ ว่าแต่เอ็งพูดได้ไหมล่ะภาษาอังกฤษนะ”

“อ้าว ได้ซีครับพี่ ไม่งั้นจะเรียนหนังสือได้ไง”

“ไม่แน่ ต้องถามให้ชัดเจนก่อน เอ็งไม่เคยเจออย่างข้านี้หว่า คนเดียวนี่สามารถเรียนจบจากต่างประเทศ โดยไม่ต้องพูดภาษาฝรั่งเลยก็มี ไอ้คนก่อนมันจบจากอเมริกา ไปเรียนเอ็มบีเออยู่ปีละสองเดือน พูดไม่ชัดทั้งไทยและอังกฤษ ประเภทภาษาไทยไม่แข็งแรง ภาษาอังกฤษยังแถมลืมหูลืมตา ข้าละกลุ่มจริงๆ”

อุ๊พยักหน้าเข้าใจ เพราะเขาเองพบว่ามีคนไทยจำนวนมาก ไปเรียนต่างประเทศกันปีละครั้งสองปี แต่พูดภาษาอังกฤษในระดับเพียงพอข้าวกินได้เท่านั้นเอง ส่วนจำพวกอ่านหนังสือพิมพ์ ฟังรายการวิทยุ หรือดูหนังโดยไม่มี subtitle นั้นยังห่างไกลความจริงอีกมาก และเดี๋ยวนี คนไทยเดินทางไปเรียนหนังสือต่างประเทศกันเป็นว่าเล่น จนเกิดกลายเป็นชุมชนกลุ่มน้อยขนาดใหญ่ขึ้นมา ข้อดีคือส่งผลให้คนไทยที่ไปเรียนต่อ สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องพูดภาษาฝรั่งเลย จะทำอะไรมีรุ่นพี่คอยช่วยเหลือจนครบปีครั้งสองปี หากคนไทยคนนั้นไม่ชวนขวายช่วยตัวเองด้วยการพูดกับฝรั่ง หรือออกจับจ่ายซื้อของด้วยตัวเอง

จะอบอุ่นเหมือนอยู่เมืองไทยนั่นเอง

“ตกลงว่าจะทำใหม่ล่ะงานนะ”

“ทำอะไรมันล่ะครับพี่” อู๋ถามเพื่อความแน่ชัดอีกครั้งเพราะคำว่า ‘จับฉ่าย’ ของพี่ปุ่นนั้นอาจสร้างปัญหาขึ้นได้ในภายหลัง ปะเหมาะเกิดไม่มีช่างไม้ผู้มีต้องลงไปเลื่อยไม้หรือ

“คืออู๋” พี่ปุ่นขยับตัวให้เป็นการเป็นงานขึ้น “เราตั้งสำนักงานอยู่ที่ฮ่องกงแห่งหนึ่งแถวเซ็นทรัล มีอินทีเรียทั้งฝรั่งและจีนอยู่หลายคน ข้าเองไป ๆ มา ๆ ส่วนเอ็งนั่น ข้าจะให้เป็นคนประสานงานกับลูกค้าซึ่งแน่นอนว่าเป็นงานจับฉ่าย เพราะลูกค้าคือคนที่ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของการทำงาน ยิ่งรวมมากย่อมยิ่งยุ่งมาก แต่เอ็งต้องประสานลืบทิศทำให้ได้อย่าให้งานล่าช้าจนลูกค้าฟ้อง ถ้าเขาตำเอ็งรับไป ถ้าเขาชมเอ็งรับไปอีก ส่วนการตัดสินใจนั้นอยู่ที่ข้ากับลูกค้า”

“ฟังดูน่าจะเป็นงานสำหรับคนที่มีความสามารถและมีอายุมากกว่านี้นะพี่” อู๋ทักท้วงอย่างตริกตรง

“สมัยนี้เป็นโลกของคนรุ่นใหม่ เอ็งไปดูสำนักงานข้าที่ฮ่องกงจะพบว่า มีแต่คนอายุไม่มาก เพราะข้าเห็นแล้วว่าคนหนุ่มสาวสมัยนี้ สามารถเรียนรู้ประสบการณ์ที่คนรุ่นข้ากล่าวอยู่หลายปีได้ด้วยเวลาอันสั้น เทคโนโลยีมี ตำรามี คอร์สอบรมมี ไอ้ที่ข้าว่ามานี้ล้วนทำให้คนเรียนรู้ได้ง่ายและเร็วกว่าแต่ก่อน เอาเถอะ เอ็งไปลองดูก่อนแล้วค่อยปรับกันไป ยังมีอีกหลายตำแหน่งให้เอ็งลง แต่ข้าว่าข้าดูคนไม่ผิดหรอก”

ในเมื่อคนว่าจ้างมีความมั่นใจ อู๋จึงมั่นใจ หนุ่มหน้าเข้มตบปากรับคำไปว่า

“ครับผม แล้วพี่จะให้ไปเมื่อไหร่”

“พรุ่งนี้เอ็งไปที่บริษัทข้า ไปหาคุณวิภา ฝ่ายบุคคล ให้เขาจัดการเรื่องทั้งหมดให้ พร้อมเมื่อไหร่ไปเลย”

นึกไม่ถึงว่ากลับมาจะได้งานรวดเร็วเพียงนี้ เอาเถอะ ถึงจะฟังดูไม่ใช่งานหมู ๆ แต่ย่อมดีกว่าเดินเคว้งคว้างหางานอยู่สองสามเดือน และฮ่องกงไม่ได้อยู่ห่างไกลเมืองไทยมากนัก จะกลับมาเที่ยวกรุงเทพฯ เมื่อไรก็ไม่แพงเกินไป การ

ได้ทำงานนอกประเทศนั้นดี เพราะจะมีผลอย่างมากต่อประวัติการทำงานของตัวเอง ที่เรียกกันว่า Portfolio

เมื่อตัดสินใจแล้วต้องเริ่มส่งสัญญาณว่าหิว อู๋กวาดตามองไปทั่ว พบว่าภายในห้องอาหารมีลูกค้านั่งเต็มหมด ทั้งที่อาหารบุฟเฟต์บอกราคาไม่เบา เพราะล้วนเป็นผลิตภัณฑ์อาหารนำเข้าจากต่างประเทศ เช่น เนยแข็ง แสมและแม้แต่ผักดองทั้งหลาย มีชาวต่างประเทศมาใช้บริการมากกว่าชาวไทย เสียอีก ผิดกับเมื่อหลายปีก่อนที่ห้องอาหารตามโรงแรมมักเต็มไปด้วยนักธุรกิจสาวสังคมและนักการเมืองไทย แต่ทุกวันนี้ กรุงเทพฯ เป็นมหานครที่เต็มไปด้วยชาวต่างชาติ จึงออกจะรู้สึกส่วนตัวเองโชคดีที่จะได้มีประสบการณ์การทำงานนอกประเทศ เพื่อเก็บเกี่ยวความรู้ควบคู่ไปกับวิสัยทัศน์แบบนานาชาติ

* * *

อู๋กำลังว่าจะลุกไปตักอาหาร เสียงรุ่นน่องคนหนึ่งดันเกิดเปิดประเด็นถึงลักษณะของคนจีนในฮ่องกง และปัญหาการทำงานที่นั่นเอากับพี่ปุ่น พี่แกจึงได้โอกาสทำตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญพูดเรื่อง คนจีน-คนไทย ให้นั่งๆ รอบโต๊ะฟัง ทำเอาอู๋ต้องพยายามสะกดดอกสะกดใจกับความหิว และความเคืองเล็กน้อยที่ทำท่าดั่งอกตั้งใจฟังเสียหนักหนา เรื่องหิวนั้นหิวแน่ เพราะนอกจากข้าวต้มที่บ้านคุณย่าแล้ว วันนั้นทั้งวันยังไม่ได้กินอะไรอีกเลย มิวแต่คิดเรื่องหางานและโทรศัพท์ตามเพื่อนอยู่ทั้งวัน ส่วนที่เคืองเพราะอู๋กำลังจะเข้าปากข้างแล้วเขียว แต่ในฐานะผู้น้อย จึงต้องนั่งฟังอยู่ด้วยความสงบเสงี่ยมแต่ใจร้อนรน

“คนไทยกับคนจีนเป็นพี่น้องกัน” ชายร่างใหญ่เริ่มด้วยประโยคเซซๆ ที่สร้างความคับปากให้กับอู๋อย่างยิ่ง เพราะอยากบอกเป็นกำลังว่า ไอ้เรื่องนี้รู้มาตั้งแต่เกิดแล้ว “ผิดกันนิดเดียวว่าคนจีนนั้นไวกว่าคนไทย”

“ฮ่า!!” อู๋ทำตาเหลือกร้องขึ้นจนได้ เล่นเอาเพื่อนรอบโต๊ะพลอยหัวเราะ พี่ปุ่นรู้ทันว่าเจ้าเสียงฮ่านั้นคนพูดคงนึกถึงเรื่องใต้เข็มขัด จึงถ่มมึงตาใส่แล้วพูดต่อโดยไม่เปิดโอกาสให้เกิดเรื่องชักใบให้เรือเสีย

“ปัญหาใหญ่เมื่อคนไทยไปทำงานที่นั่นแล้วไม่รู้สู้กินสนุก เพราะมักมีความรู้สึกว่าคุณจีนหยาบคาย คนจีนเขาพูดเร็ว ไม่ค่อยยิ้มและชอบพูดจาแรงเร้าอยู่

เสมอ ทำให้เราคิดว่าเขาไม่มีความเกรงใจ แล้วเลยเหินห่างกันไป ยิ่งคนจีนที่ฮ่องกงนั้นพูดเร็วกว่าคนจีนบนแผ่นดินใหญ่ เอ็งต้องพยายามเงี่ยหูฟังให้ทันแล้วกันไอ้จู้ ที่ฮ่องกงนั้นเวลาเป็นเงินเป็นทอง เขาเป็นนักธุรกิจมานมนาน จนซึมเข้าสายเลือด เลยห่วงและยึดติดกับเรื่องเวลามาก เขาไม่ได้เป็นประเทศเกษตรกรรม ไม่สามารถนั่งเอ๊ะระเหยรอแดดรอฝนกัน “เข้าใจไหม”

อู๋ยิ้มรับคำ “ครับพี่” แต่เสียงบอกความหนักใจ ที่ปุ่นจิ้งยังขึ้นว่า “เอ็งอย่าเพิ่งหวาดวิตกไปไอ้จู้ คนแบบเอ็ง ข้าเชื่อว่ามีความสามารถในการปรับตัวได้ดี แบบกึ่งกำหรือจิ้งจก ใหม่ๆอาจจะรำคาญใจมากหน่อยแต่ต่อไปก็...”

“จีน!!” มีเสียงสอดขึ้นมาหลายเสียง เล่นเอาพี่ปุ่นทำหน้าเครียด

“ไอ้หะ ไม่เอา ไม่พูดแล้ว ไปหาอะไรกินดีกว่า”

ว่าแล้วพี่ปุ่นรีบย้ายร่างใหญ่ๆ ลุกไปตักอาหาร ยังผลให้อู๋ถอนใจโล่งอก และดีใจเป็นหนักหนาที่จะได้มีอะไรลงท้องเสียที

* * *

หนุ่มหน้าเข้มเดินสำรวจไปตามโถ๊ะบุฟเฟต์อย่างละเมียดละไม โถ๊ะแรกสุดมีขนมปังเนื้อแข็งกระด้างกับชีสก้อนโตวางไว้ให้หันตามใจชอบ โถ๊ะถัดมาเห็นมะกอกดองหลายรสตั้งใส่โหลแก้ว ไว้ให้เคียงกับขนมปังแทนเหยอย่างอาหารยุโรปที่คนไทยคุ้นๆ กัน ถัดไปเป็นสลัดหน้าตาแปลก ด้วยอาหารทะเลดองหลากชนิดและผักย่าง ยังมีอาหารที่เข้าด้วยน้ำมันมะกอกและเส้นที่ทำจากแป้งสาลี

ไฟสีเหลืองที่สาดจากโคมเหนือโถ๊ะส่องต้องอาหารให้ดูสวยงามน่าลิ้มลองมากขึ้น อู๋มองด้วยความชื่นชมตามวิสัยของผู้ที่ร่ำเรียนมาทางด้านแสงไฟ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นจากถาดกุ้งลอบสเตอร์และมะเขือยาวอบชีส อู๋พลันนึกว่าตัวเองฝันไป เพราะสายตาปะเข้ากับเสี้ยวใบหน้าแสนสวย ที่ยามนี้ต้องแสงไฟเกิดเป็นหลิบเงางดงาม งามยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดมนุษย์พึงจะสร้างขึ้นมาได้ จนคนเห็นต้องตะลึงลานอยู่กับที่ และคงยืนมองอยู่อย่างนั้นได้อีกนาน ถ้าไม่เพราะมีเสียงกระแอมจากฝรั่งตัวโตข้างๆ เนื่องจากอู๋กำลังยืนขวางทางตักอาหารของ

คนอื่นอยู่ เขาจึงกระโดดไปนิดหนึ่งแต่สายตาไม่ได้ละไปไหน

รูปปั้นนางงามคนไหนจึงสวยสะและมีชีวิตขนาดนี้

แต่เมื่อรูปปั้นนั้นกะพริบตา ชายหนุ่มจึงรู้ว่ากำลังมองคนจริงๆ อยู่

ใบหน้ารียาวกำลังก้มมองดูอาหารอย่างพิถีพิถัน องค์กรประกอบใบหน้าอย่างคนตะวันออกไกลสร้างเสน่ห์ลึกลับ เธอสวยสุดขุมไม่โผล่โง้งอย่างคนผิวขาวทรงโต ผมสีดำยาวถูกรวบเรียบร้อยหมดจดเป็นหางม้าสวยไว้ด้านหลัง และแต่งหน้าด้วยสีละมุนอ่อนบางเจดส์มอมชมพู

อู่มั่นใจในวินาทีนั้นเองว่าตัวเองเจอรักแรกพบเข้าให้แล้ว

หญิงสาวเอียงหน้ามามองคนข้างๆ อย่างระวังตัว ทันใด...แสงเพชรจากต่างหูพลันปลาทวบเข้าตา และวินาทีต่อมาเนื้อที่อูร์รู้ว่า รักของเขาคงเป็นรักอมตะประเภทรักเขาข้างเดียวเสียแล้ว เพราะนอกเหนือจากความสวยแสนเอ็กโซติกไกลเกินเอื้อมแล้ว นางฟ้าของเขายังเพียบพร้อมไปด้วยเสื้อผ้ามีเย็บห่อและเครื่องเพชรชิ้นงามตามคอรระหง แขนกลมกลิ้งและนิ้วเรียวยาว

“จะรับอะไรดีครับ” อูร์รีบแก้เก้อถามออกไปเป็นภาษาไทยพร้อมด้วยรอยยิ้มกว้าง แล้วมานึกขึ้นได้ว่าตัวเองไม่ใช่กลับต้นห้องอาหารเสียหน่อย

เธอยิ้มแล้วตอบอย่างเกรงใจด้วยภาษาอังกฤษว่า

“ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่ใช่คนไทย”

เสียงของเธอมีความเป็นผู้ต้อยเต็มเปี่ยม เออหนอ ทำไมตัวเองถึงมีรสนิยมวิไลน่าตะได้ขนาดนี้ หนุ่มหน้าเข้มรีบแก้หน้าให้สมเป็นสุภาพบุรุษมากขึ้น แล้วกล่าวขอโทษด้วยภาษาอังกฤษของคนที่เรียนภาษาเมื่อโตแล้ว จนลิ้นแข็งเกินแก้ไปหลายปีดีดัก

“ขอโทษครับ ผมนี่ว่าคุณเป็นคนไทย จะให้ผมช่วยอะไรไหมครับ”

“ขอบคุณค่ะ กำลังสงสัยว่างานนี้เป็นอะไรเท่านั้นเอง”

เสียงเธอเบาอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แล้วก้มลงมองอาหารในถาดเซรามิกต่อไป เป็นการบอกอ้อลาอีกฝ่ายอย่างมีมารยาท แต่สุภาพบุรุษอูร์บก้มหน้าอ่านชื่ออาหารโดยด่วน ป้ายนั้นระบุว่า Grilled Eggplant with Bell Pepper ไข่เสย

“เป็นไปกับพริกนะครับ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมามองผู้ด้วยตาระยับพราว

“ไข่เมดิเตอร์เรเนียนหน้าตาแปลกดีนะคะ”

เสียงนั้นส่งสัญญาณให้รู้ตัวว่าคงผิดทำแล้ว แต่นึกไม่ออกว่าอะไรเท่านั้นเอง เขายิ้มเก้อๆ ก่อนจะถามต่อว่า

“จะลองดูไหมครับ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอยื่นจานมารับมะเขือยาวที่หนุ่มไทยตัดให้แต่โดยดีแล้วเดินต่อไปยังโต๊ะขนมปังกับชีส

ผู้มองดูมะเขือยาวในถาดอาหาร แล้วมองดูป้ายชื่อหน้าถาดอยู่หลายรอบ พลันสมองวิ่งจี๋หาว่าไข่ Eggplant นี้คือไข่อะไรกันแน่ ทำไมหน้าตาเป็นผักออกปานั้น รีจะเป็นไข่มังกรวิริติ แล้วค่อยมานึกได้ตอนดึกๆ ก่อนล้มตัวลงนอน ซึ่งเข้าไปหลายชั่วโมง

๓

อุรีรีบออกบ้านดิ่งไปหาคุณวิภา ผู้จัดการฝ่ายบุคคลของบริษัทพี.พี. คอนซัลแทนต์ จำกัด ที่มีสำนักงานตั้งอยู่ภายในบ้านสองชั้นหลังใหญ่มีสระน้ำด้วย คงเป็นบ้านเก่าของพี่ปุ่นเท่านั้นแหละ มีไม้ใหญ่ ไม้หอม อายุนับสิบปีให้ความร่มรื่น ภายในบ้านแบ่งสัดส่วนออกเป็นห้องทำงาน ติดเครื่องปรับอากาศสะดวกสบาย

พนักงานทุกแผนกแต่งตัวกันลำลอง ไม่อิงกับเสื้อเชิ้ตสีขาวและไท แต่มีประสิทธิภาพสูง เพราะเพียงอยู่เดินเข้าไปแจ้งความประสงค์กับฝ่ายประชาสัมพันธ์ เขาได้พบกับคุณวิภาทันที และเธอทรงปรารถนาของเขาเรียบร้อยหมดแล้วจากพี่ปุ่น

“คุณอยู่เอารูปถ่ายมาสองโหล่นะคะ ขนาดพาสปอร์ตไซซ์ เราจะเอาไปทำเรื่องขอ work permit ในฮ่องกง เออหมายเลขผู้เสียภาษีด้วยคะจะได้เตรียมเบิกค่าใช้จ่ายต่างๆ และขอพาสปอร์ตไว้ที่เราเลยนะคะ จะไปทำเรื่องหลายหน่วยงานและซื้อตั๋วเครื่องบิน ส่วนนี้คือชุด kits หัดเรียนภาษาท้วงตู่คะ คุณต้องหัดไว้ข้างเล็กๆ น้อยๆ จะได้ใช้ชีวิตที่นั่นแบบคล่องตัวขึ้น เพราะตอนนี้คนฮ่องกงภาษาอังกฤษแย่งลงไปมาก”

ยังไม่ทันอุรีจะอำปากถามอะไร คุณวิภารีบพูดต่อว่า

“บ้ายนี้คุณปุ่นจะพาคุณออกไปติดตามงานตรงไซต์แถวสีลมด้วย พร้อมนะคะ ส่วนตอนนี้ยังว่าง คุณไปถ่ายรูปมาเลยแล้วกัน ปากซอยมีร้านถ่ายรูปคะ เลี้ยวซ้ายแล้วเดินไปนิดเดียว บัตรประจำตัวของคุณนะคะ จะเอาไปประกอบการทำเอกสาร...”

“เดี๋ยวคุณ ผมต้องไปเร่งด่วนแบบหนีน้ำป่าขนาดนี้เลยหรือคุณ”

“อ้อ คะ งานโครงสร้างครบหมดแล้วถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ฉะนั้นงานส่วนของบริษัทเราที่นั่นจึงเริ่มมาได้สองเดือนแล้ว หากคุณไม่มีอะไรติดขัดปลาย

สัปดาห์นี้เดินทางได้เลย”

“โห” อู๋ร้องได้เท่านั้น คุณวิภาคิดว่าเอาบัตรประจำตัวของเขาไปถ่ายเอกสารทันที ยังไม่ทันจะตั้งตัวทำอะไรต่อไป เธอเดินกลับมาพร้อมกับสำเนาบัตรประจำตัวของเขาหลายใบ สั่งว่า

“เซ็นรับรองสำเนาเลยคะ จะได้ดำเนินการขั้นตอนอื่นต่อไป”

อู๋นั่งลงเซ็นชื่อและกรอกเอกสารมากมาย ขณะที่คุณวิภาเดินเข้าเดินออกเอาเอกสารมาให้เดิมนั้นเขียนนี้ไม่ได้หยุด สุดท้ายเธอบอกว่า

“เรียบบร้อยครบแล้วคะ ตอนนี้คุณอยู่ไปถ่ายรูปได้แล้วนะคะ” แล้วค่อยยิ้มให้เขาตรงๆ เป็นครั้งแรก

เมื่ออุ้งกลับจากถ่ายรูปเธอเดินออกมาหาอีกครั้ง

“ขอบัตรรูปด้วยคะ คนของเราจะไปเอาให้เองนะคะ คุณจะได้ไม่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมา”

อู๋ร้องโเฮ้โฮอยู่ในใจว่าบริษัทนี้ช่างมีระบบการจัดการที่ดีเหลือเกิน ทันใดที่ปุ๊นเดินออกมาจากห้องประชุมพร้อมกับลูกน้องอีกสี่ห้าคน พอเห็นหน้ากัน ‘ว่าที่เจ้านาย’ เลยเรียกตัวไว้ทันที

“เฮ้ย อู๋ เดียวไปหาลูกค้ากัน”

เอาละ เป็นอันว่าได้งานทำแน่

คุณย่าเห็นบุรุษไปรษณีย์ขี่รถเครื่องจากไปโหวๆ จึงเดินออกไปดูที่กล่องจดหมายสี่เทา พอไขกุญแจพบซองจดหมายอากาศ จำหน้าชวนชั้นด้วยข้อความภาษาอังกฤษว่า

“To Dear Grand Mom”

ตามด้วยที่อยู่ภาษาไทยตัวโตเท่าหม้อแกง และขีดเส้นขนาดตรงคำว่า Thailand ชื่อผู้ส่งคือ U และตามด้วยที่อยู่ในฮ่องกง เออ ให้มันได้แบบนี้สิ โบรชัวร์ขายคอนโดฯแน่นอนเพราะมีลูกเล่นแพรวพราว บางฉบับส่งมาใหญ่โต หุหุหุขนาดโดนดื่มน้ำดิน บางฉบับนึกว่าบัตรเชิญไปงานเลี้ยงในวัง แต่เจ้าตัว U วันนี้นึกไม่ออกจริงๆ

“อะไรนะย่า ก้มหน้าก้มตาอ่านระว่างเดินหัวทิ่มนะ”

เสียงหลานสาวทักมาจากโต๊ะอาหารตัวใหญ่ หนังสือพิมพ์กางกระจายต่าง
ผ้าปูโต๊ะ แล้วยังมีหนังสือเล่มหนาวางทับอยู่บนนั้นอีก ถ้วยกาแฟอยู่ทางหนึ่ง
ส่วนจานรองอยู่อีกทางหนึ่ง และถูกเปลี่ยนให้ทำหน้าที่ใส่แก้วแทนหน้าที่เดิม

“จดหมายนะซี เอาละ วันนี้ขอมให้หลอกเอา ขอเปิดแก้สงสัยหน่อย
เถอะ”

คุณย่าหิบบิดปลายแหลมในครีวมากริดของด้านหนึ่ง พอเริ่มอ่านปุ๊บ
ต้องร้องเสียงดังจนหลานสาวตกใจ

“มันน่าตื่นเต้นขนาดนั้นเลยหรือย่า”

“แม่ นึกว่าใคร พ่ออู้นี่เอง ตาอู้น่ามากนะแม่โจ แกมาเยี่ยมเมื่อเดือน
ที่แล้วนี่เอง คนสมัยนี้เห็นหน้ากันแป็บๆ...”

“ตายแล้วหรือย่า!!”

“หา ใครว่า แกบินไปทำงานที่ฮ่องกงแล้วตั้งหาก แม่โจนี่ก็”

“อ้าว ทำเสียงชะแบบนั้น”

“แหม แกเพิ่งกลับจากออสเตรเลียยังไม่ทันได้คุยกันให้หน้าใจ ดันไป
ทำงานที่ฮ่องกงเสียแล้ว ย่าเลยคิดถึงนะซี นี่ นี่ แกเขียนมาว่า โจ้วสัน
สวรรค์ตอนเช้าครับคุณย่า นะะ เค้าจะภาษาจีนชะด้วยพ่ออู้นี้...”

อพาร์ตเมนต์ในฮ่องกง

‘โจ้วสัน’ สวรรค์ตอนเช้าครับคุณย่าที่คิดถึง

ดีใจไหมครับที่ได้รับจดหมายจากต่างประเทศ ตอนนี้ผมเชื่อแล้วว่าพรหม-
ลิขิตหักเหมีจริง อู๋เลยได้มาเดินจ้ำอ้าวอยู่ฮ่องกง เพราะเดินช้าจะโดนคนอื่นชน
กระเด็น คนเมืองนี้เขาเร่งรีบกันทุกขณะจิตไม่รู้จะรีบไปไหน ฝากบอกทุกคน
ด้วยว่าผมคิดถึง ไอ้เรามันคนบุญน้อยเลยต้องคล้อยจากจรมาอยู่ฮ่องกง ฮ่องกง
จริง ๆ ครับ ไอ้ที่เป็นเกาะแล้วมีคนไทยไปซื้อปิ้งกันเป็นบ้าเป็นหลังนั่นแหละ
ครับ

เรื่องของเรื่องคือ มีรุ่นพี่ผมเขาเปิดบริษัทอาร์คิเทกต์จันร่ำรวย รับงาน

ทั้งนอกและในประเทศ พอรู้ว่าผมกำลังหางานทำเลยส่งมาฮ่องกง ปรีक्षाผู้ใหญ่ที่บ้าน ใครๆพากันบอกว่าแล้วแต่ จะทำอะไรที่ไหนก็ไปเถอะ ไม่ยังมีใครเสนอแนะหรือให้ความเห็นอะไรเลย ผมว่านี่คงเป็นกรรมสนองเพราะแต่ก่อนเวลาแม่ถามว่าวันนี้จะกินอะไร ไอ้เราตอบแต่ว่า “อะไรก็ได้” ตอนนี้อย่างไรก็ไปเถอะ แม่เลยบอกว่าอะไรก็ทำไปเถอะ ผมมาตรงแถวฮ่องกงอยู่แค่นี้เองไปเข้าเย็นกลับยังได้ เลยตกลงไปเป็นผู้จัดการใหญ่ประจำบริษัท โก่อ๊เลยอะ แต่ความจริงเป็นงานเบ๊ทั่วไปนะ มีห้องพัก มีประกันและสวัสดิการดีเยี่ยมให้อุ่นใจ วิ่งเต๋นอยู่ ๒-๓ วันมาจบลงตรงเสื้อผ้า ซึ่งน้องสาวผมบอกเสียงหนักแน่นว่า “ถ้าเป็นเรานะ จะไปซื้อเอาใหม่ที่โน่นทั้งคู่เลย”

อ้อ มันแนะนำให้ผมทำตัวเป็นชาวบ้านบงระจัน ไปตายเอาดาบหน้า ลูกเดียว ยังดีว่าหยิบใส่กระเป๋าก็ไปใส่ทำชุดกับรองเท้าสองคู่ ไม่นั่งกว่าเงินเดือน จะออกคง همینสภาพตัวเองเป็นบ้า

พอทำและสุวรรณภูมิได้เรื่องเลยขอบคุณย่า

กำลังนั่งมอมนั่งมอมนั่งอยู่ดีๆ มีคนมาชวนคุย เป็นอาซิมผิวคล้ำที่พูดไทยได้ครึ่ง ความจริงไม่ได้แก่ขนาดนั้นหรอก คงแค่ ๔๐ กว่าๆ แต่แกแต่งตัวลายพริ้วครบชุดยังกะตึกแก ผมเลยขอเรียกว่าซิมแล้วกัน แกบอกว่าจะไปฮ่องกงพอดี ท่าทางจะเคยไปมาหลายรอบเพราะคุยใหญ่เลยว่าตรงนั้นมีอะไรตรงนี้มีอะไร ผมเลยฟังแกเพลินไปเท่านั้นเอง เอาละวะ อย่างน้อยมีเพื่อนร่วมทางแล้วนี่

นั่งเครื่องบินยังไม่ทันเมื่อถึงฮ่องกงซะแล้ว ขอคุยเสียหน่อยว่าผมไปแบบชั้นธุรกิจ แหม เพิ่งรู้ว่าเงินซื้อความสุขได้เอาตอนนี้แหละ ไอ้ชั้นธุรกิจนี่ดีทุกอย่าง เสียอย่างเดียวคือนั่งแล้วติด แบบว่าติดใจนะครับ คราวหน้าคราวหลังจะไปไหนคงเกิดอาการกุ่มใจ เพราะอยากไปแบบระดับนักธุรกิจอีก ไม่ต้องไปเบียดเสียดกับพวกชั้นท่องเที่ยว ได้ขึ้นก่อนลงก่อน มีส้วมต่างหากซึ่งไม่มีคิว อาหารการกินบริบูรณ์กว่า แต่พอลงดินแล้วครีอกัน ขณะที่ผมกำลังยื่นเข้าแถวมองดูความโอ้อ่าของสนามบินเซกัลก็อก ดันมาเจอเข้ากับอาซิมคนเดิม แกยื่นเข้าแถวเหมือนกันแต่คนละแถวกับผม กำลังเพลินๆ

อ้าว ฉ.ห. แล้วซี อาซึ่มนั่นโดนตำรวจจับ!!

ไก่อการที่แกโดนตำรวจจับนั่นไม่ ฉ.ห. หรอกครับ แต่แกดันซึ่มมือมาหาผม พนักงานในเครื่องแบบเสื้อเชิ้ตแขนสั้นกับกางเกงขาสั้นสีทากิจึงเดินหน้าตาเอาเรื่องเข้ามา แล้วมา 'เซ็ญ' ด้วยหน้าตาบอญญบอกรรมอะไรแกไม่รับทั้งนั้น ตอนต่อไปนี้สนุกมากเพราะท่าน 'แก้งชาด' หรือตำรวจนั่นแหละ อีพุดอังกฤษแบบกว้างต้ง ส่วนผมอังกฤษแบบไทยๆ เลยสนุกกันใหญ่ เขาถามอะไรเราไม่เข้าใจ พอเราตอบไปแกไม่เข้าใจเหมือนกัน งานนี้ถือว่าเสมอกันครับ อู่จะอย่างไม่มีให้ขาดทุนหรอกครับ อย่งไรก็ตาม ยังพอเข้าใจว่าแกเซ็ญตัวไปสอบสวน เพราะอาซึ่มอืซึ่มมาที่ผม

อ่านแล้วอย่าเอ็ดไปนะครับ ในสนามบินมีห้องสอบสวนตั้งอยู่หลายแห่ง โดยไม่ค่อยมีใครรู้หรือสังเกตเห็น เพราะเขาทำเป็นห้องเหมือน kiosk ขายของแต่ปิดเอาไว้ พอมีเรื่องที่จะเปิดประตูเข้าไปใช้งานได้เลย ตำรวจนำตัวผมเข้าไปในห้องแผลงลอยที่วักกับอาซึ่มคนนั้น ระหว่างเดินไปผมค้นปากออยากถามว่า หล่อนได้กระทำการมิดิมีร้ายกับผมทางวาจาไปอย่างไบบ้าง แต่ถูกกันแผลกไม่ให้ได้คุยกัน คงกลัวส่งซึกกันแหงๆ

พอเข้าไปเกิดรายการค้นมหาภาพ ทั้งกระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์มือถือโดนยึดไปเปรียบ อาซึ่มมหากย์นั่นยังร้าย เพราะอิมิเงินสดฮ่องกงดอลลาร์ติดมากับตัวตั้งห่อเบ้อเริ่มเต็ม ตอนนีผมพยายามนึกถึงเงินหลงนะครับคุณย่าคือนึกว่าแกน่าจะวาดมื่อวาดเท่ายังงิ จึงจะเอาพวกตำรวจอยู่หมัด เพื่อเกิดรายการพะบู๊กันเราจะได้เตรียมตัวไว้ก่อน เสียคายครับที่ไม่มีอะไรแบบนั้น มีแต่รายการวังขาชนิดเมื่อมีพนักงานพวกใหม่ ที่แต่งตัวด้วยชุดกางเกงขายาวสีเทาและเสื้อเชิ้ตสีขาวสอดชาย ไม่มีไทไม่มีสูทเดินเข้ามา โอย สวรรค์โปรดแกพูดไทยได้แนะ ตอนนั้นรู้สิทักว่าเมืองไทยใหญ่อุดมจริงๆ จนคนชาติอื่นเขาต้องหัดพูดภาษาไทย ขนลุกเกรียวด้วยความภูมิใจในชาติ

“คุณโดนจับ!!”

ข้างเป็นภาษาไทยที่ชัดแจ้วที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินมาในชีวิต จากนั้นอิตาล่ามไทยได้จระเณในข้อหาให้ฟังตั้งหลายกระทง ตั้งแต่ลักลอบขนเงินเข้ามาใน

ประเทศเกินกว่ากำหนด ลอบส่งคนออกนอกประเทศและอีกมากมาย ซึ่งพอถึงตอนนั้นฟังไม่รู้เรื่องเนื่องจากสมองแข็งไปเรียบร้อยแล้ว เหลือบมองข้ามหากัย เห็นหล่อนนั่งเงียบ สุดท้าย มาจบลงด้วยประโยคเด็ดแบบในหนังว่า

“คุณมีสิทธิ์จะไม่ตอบคำถามของเรา และหากมีอะไรจะแก้ข้อกล่าวหา ก็ขอให้ทำผ่านทนาย หากไม่มีทางเราจะจัดทำให้.....”

ผมเลยได้สติรีบบอกว่า

“เฮ้ย ผมไม่รู้จักกับอาชัมคนนี้เลยนะคุณ จะมาจับผมเรื่องอะไร ผมมาขึ้นธุรกิจส่วนซั่มแกมาซั่มประหยัด ผมมาทำงานให้กับบริษัทคนไทยที่นี่เป็นบริษัทสถาปนิก”

แต่ทุกคนทำหน้าที่เย็นซาเหมือนว่าผู้กำลังโคหกหน้าตาย

สุดท้ายมานึกได้ว่าพี่ปุ่นเจ้านายผมจะให้คนมารับ จึงขอกระเป่าเอกสารคืนเพื่อหานามบัตรของสำนักงานที่นี่ แต่ทางตำรวจไม่ยอม และจะให้ทำประวัติอาชญากรรมซะนี่ ตอนนีแหละ ฉ. ห. จริงๆ เลย ขึ้นมีประวัติแบบนั้น ผู้เป็นเสียนาคตแน่ เลยต้องบู้กันหน่อยแล้ว ผมรีบคุกขึ้นคว้ากระเป่ามาเททุกอย่างออกจนหมด ตำรวจสามคนที่ยืนอยู่ด้วยตกใจมาก รีบตะครุบตัวเอาไว้ แต่ผมดันจนหลุดแล้วความหานามบัตรกับโทรศัพท์มือถือไว้ กว่าจะกดเรียกพี่ปุ่นได้ ต้องวิ่งหนีกระโดดไปทางนั้นทางนี้รอบๆ ห้องจนหอบ

เสียงพี่ปุ่นร้องด้วยความตกใจ

“อ้าว ทำไมโดนจับวะ แล้วไอคนที่ส่งไปปรับเอ็งมันไปไหน”

“ยังไม่ได้ออกจากห้องตรวจคนเข้าเมืองเลยพี่...” แล้วต้องวิ่งหนีเจ้ากระบองโตสองคนนั้นไปยังมุมอื่น “พี่มาช่วยก่อนเร็วๆ มันจะจับผมไปทำประวัติอาชญากร”

“หนีหายแล้ว เอาละ เอาละ จะรีบจัดการให้”

ได้คุยกับพี่ปุ่นแล้วผมค่อยขม่นั่งลง พอดีกับมีตำรวจวิ่งเข้ามาอีกสองคน เพราะได้รับรายงานว่าผู้ต้องสงสัยกำลังอาละวาด เข้าล่านั้นได้ยืนที่เราคุยกัน จึงอธิบายให้ตำรวจฟัง แล้วหันมาทำหน้าที่ตั้งไล่ผมว่า

“คุณนี่บ้าจริงๆ ทำอะไรแบบนี้ระวังจะโดนยิงเอา”

ตายเป็นตายซีกรับคุณย่า แต่จะไม่ยอมให้เสียประวัติเด็ดขาด

ไม่นานเหมือนคิดประตูเปิดออกอีกครั้ง มีตำรวจของสนามบินพาผู้หญิงรูปร่างสะอึดสองแต่งกายดีคนหนึ่งเข้ามา เธอแต่งตัวด้วยชุดสูทสีเทาดำและกางเกงขายาวสีเดียวกัน เป็นคนที่ทางบริษัทส่งมารับผมนั่นเอง กิริยาของเธอกระฉับกระเฉงแบบสาวทำงาน พุดจาเร็วปรือเหมือนเสียงปรีนเตอร์ หลังเจรจากับตำรวจพักใหญ่ด้วยภาษากวางตุ้ง และจัดเอกสารออกมาโชว์ไปหลายใบ ผมจึงได้เดินออกจากสนามบิน

“ฉันชื่อแอกเนส หว่อง เป็นเลขานุการฝ่ายธุรการของบริษัทพี. พี. คอนซัลแทนต์ จำกัด เพื่อความรวดเร็วเราจะเข้าเมืองด้วยรถไฟไปลงที่เซ็นทรัล แต่ต่อไปผู้จัดการจะมีรถประจำตำแหน่ง วันนี้ฉันจัดการเรื่องบัตร Octopus ให้แล้วด้วย”

แล้วเดินนำหน้าไปลิ่วๆ เหมือนกลัวบริษัทหาย รองเท้าส้นสูงสามนิ้วครึ่งนะนั่น แต่แม้คุณเดินเหินยังคงสวมรองเท้าผ้าใบ อ้อ เจ้าบัตรอีกโทปัสที่ว่านั่น เป็นบัตรวิเศษทีเดียวรับคุณย่า คือเป็นบัตรเติมเงินเอนกประสงค์ สำหรับใช้ซื้อสินค้าและบริการได้ทั่วทั้งเกาะในบัตรเดียว ตั้งกะตัวรถไฟย่นน้ำดื่มขวดเล็กๆ ส่งให้ชีวิตง่ายขึ้นโดยไม่ต้องพกเศษสตางค์ให้รำคาญใจ เวลารับรถลงเร็วไม่ต้องคู้ยเหรีญ และไม่ต้องหน้าแตกเวลาไม่มีแบงก์ย่อย

ยังมีเรื่องสนุกอีกมาก แต่วันนี้ต้องรีบออกไปทำงานก่อนครับ

คิดถึงคุณย่าและทุกคน

อู๋

อุ๊ยให้ทิ้งทำไมมีที่ไหนในโลกที่การเดินทางจากสนามบินเข้าเมือง จะสะดวก ทรูและง่ายดายเท่าฮ่องกงอีกแล้ว เพราะมีรถไฟแชนรวดเร็วและสะดวก ตลอดจนระบบเชื่อมต่อครบถ้วนทั้งเกาะ ส่งให้เบาใจว่า ชีวิตที่นี่คงไม่ขลุกขลักอย่างที่เกรงไว้ล่วงหน้า อีกทั้งที่พักซึ่งทางบริษัทเตรียมไว้รับรองยังทรูโก้และแสนสะดวกสบาย

“เรามีห้องพักสำหรับพนักงานบริษัทระดับบริหารอยู่ที่นี่ นี่เป็นคอนโดที่คุณปู่ บอซของเราเช่าเอาไว้ หากต้องการอะไรผู้จัดการไปแจ้งตรงแผนกประชาสัมพันธ์ แล้วเขาจะจัดการให้เอง เรื่องทั่วไปอื่นๆ ฉันจัดการสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว”

อุ๊ยมีให้พนักงานตรงเคาน์เตอร์เพื่อหาพันธมิตรไว้ก่อน แต่หนุ่มหล่อมากคนนั้นมองไม่เห็น เพราะกำลังวุ่นสั่งงานให้บริกรมาช่วยขนสัมภาระของอุ๊ยเพียงวางหูโทรศัพท์ลง หนุ่มอีกคนเดินออกมาทันควัน รับเอากระเป๋าทั้งหมดไปไว้ในลิฟต์ทันที ช่างเป็นชีวิตที่รีบเร่งเสียจริงๆ ในความรู้สึกของหนุ่มไทย และยังไม่ทันจะทำตัวให้คุ้นชินกับฮ่องกง งานพลันมารอทำอยู่แล้วเมื่อแอกเนสรายงานขึ้นว่า

“วันนี้เวลาบ่ายสองโมง ฉันจะมารับผู้จัดการไปแนะนำตัวที่เซตงานฝั่งเกาลูน และเขื่อนี่บริษัทเราต้องไปพบกับคุณลิลลี่ กวาน เจ้าของโรงแรมซึ่งเป็นผู้ว่าจ้างเรา ผู้จัดการควรเรียกท่านว่าคุณนายกวาน ท่านจะมากับลูกสาวชื่อ จัสมินและเลขานุการส่วนตัว คนสำคัญอีกคนคือมิสเตอร์เฮนรี่ โฮ เขาเป็นเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้างโรงแรมที่เราทำอยู่ ส่วนเราจะไปกันสามคนคือผู้จัดการ เลขานุการโครงการและฉัน แต่เนื่องจากยังไม่ครบแปดคน เราจึงต้องเอาวิศวกรโครงการไปด้วย”

แล้วหันหลังจะรีบเดินจากไป อุ๊ยต้องรีบถามเสียงหลงว่า